

Γράφει ο: π. Ιερόθεος

Ανδρουτσόπουλος

Γύρισα τη θύμηση του νου λίγο καιρό πριν, εκεί σε μια εσχατιά της γλυκιάς μας Ελλάδος, στην «πονεμένη και ξεχασμένη»Λήμνο, τότε που υπηρετούσα την στρατιωτική μου θητεία.

Τα πάντα εκεί κυλούσαν όμορφα.

Οι μέρες, οι στιγμές, όλα ήταν μέσα στη γαλήνη του Θεού, στην ομορφιά του Παραδείσου.

Μια εμπειρία μοναδική. Άλλη άποψη του κόσμου. Συναναστροφή με πολλούς και διάφορους. Ξεχωριστούς και παράξενους. Όλοι τους όμως είχαν, την δική τους «σκιά».

Ο καθένας κάτι είχε να σου δώσει αλλά και εγώ είχα την ωραία ευκαιρία να αντλήσω από αυτούς. **Δόξα τω Θεώ!**

Ένα παιδί από τους συστρατιώτες μου, μια μέρα με πλησίασε και άνοιξε την καρδιά του, ίσως έψαχνε μια ευκαιρία να μιλήσει, να πει αυτό, που οι άλλοι του στερούσαν το δικαίωμα να κάνει.

Και το έπραξε. Με βαθιά συγκίνηση θυμήθηκε τον πρόωρο θάνατο, του πιο στενού του φίλου. Α

πό τί ασθένεια; Μη ρωτήσετε.**Από καρκίνο...**Ηλικία: 19 χρονών... Το όνομά του: Ιωάννης... Τι φοβερό! [\(περισσότερα...\)](#)